

Зимното и Лятното Слънцестоене- Двамата Св. Йоан и значението им в масонското учение.

21.12. и Зимното слънцестоене, 21.06. и Лятното Слънцестоене. Известни на всички ни дати и явления. Но, каква е връзката им с масонското учение и какво е значението им? Каква информация носят те за нас?

Нека да започнем от утвърдената истина, че древните религии като египетските ритуали, Митраизма, Християнството, а също така и Масонството, особено Шотландския ритуал, са Слънчеви ритуали и са неразривно свързани със Слънцето и неговото влияние върху Земята.

Известния писател-изследовател **Manly P. Hall**, масон 33 ст., казва следното:

„Както повечето масонски езотерични символи, масонските колони съдържат няколко слоя със значение. Като основно е прието, че Воаз и Яхин представляват равновесието между две противоположни сили. Дясната колона (Яхин), символизира божественият човек; Лявата колона (Воаз), символизира земния човек. Двамата стълба Яхин и Боаз, съответно са и препратка към активната и пасивната част на Божествената Енергия, слънцето и луната, добро и зло, светлина и тъмнина. Като две паралелни колони те са обозначавали двата зодиакални знака – Рак и Козирог, които в по-стари времена били поставени в камерата на посвещаването, за да представят раждането и смъртта – двете крайности на физическия свят. Съответно двете колони обозначават лятното и зимното слънцестоене, познати сега на масоните със сравнително модерното название „двамата св. Йоан“. **Невидимия стълб между тях, раждащ се от хармонията и сливането на двете енергии-мъжката и женската, олицетворява съвършения, духовния, енергийния, космическия „човек“.** **От сливането на енергиите на „двамата св.Йоан“, се ражда третата, висшата сила,олицетворена символично чрез раждането на Божия син – Христос.**

Тук всички трябва да си припомним /и ще цитирам думите на ВУ бр.Ж.Д./, че всеки брат-масон, влизайки в храма, трябва да застане за няколко секунди между колоните Я и Б, за да балансира енергиите- своята, тази на храма, и на братята, участващи в ритуала, земната енергия и космическата енергия, и не на последно място-слънчевата енергия.

Тези астрономически и езотерични дати и символики-на „двамата Св.Йоан“ са свързани в една зависимост, висша по предназначение. За него ще споменем по-късно.

Така или иначе, симетрията и връзката са очевидни: 21.06.-Лятно Слънцестоене, на 24.06. се чества Св.Йоан Кръстител/предтеча-вестител/. 21.12. е Зимното Слънцестоене, на 24.12.-25.12. се чества раждането на Божия син /тук правя уговорката, че се вода от сегашния календар/...

Важно е да се отбележи, че Християнската религия чества две **Раждания**: на Св.Йоан Кръстител /на 24.06./ и ...на Божия Син на 24.12.-25.12.

Безспорна е езотеричната и слънчевата връзка между явлението Св.Йоан Кръстител и Христос, прикрита между библейските редове. Нека си припомним думите на Йоан Кръстител по отношение на Исус: **"Той трябва да расте, а аз трябва да се смалявам"** (Йоан 03:30). Чрез Раждането на Христос се празнува зимното слънцестоене- "Светлината" започва да се увеличава с всеки изминал ден. Но тук се забелязва липсващо звено...

Ще се постарая да дам своята лична гледна точка за това, както и за символичната връзка на тези дати, явления и имена с Масонското учение.

Предвид настъпващите Рождество и коледно-новогодишни празници, както и отчитайки приближаващия Иванов ден/ **Йоановден**/ на 07.01., ще се спрем на Зимното слънцестоене.

Всъщност, ако коригираме календара със 14 дни, Йоанов ден ще се падне на 24.12.....Защо обаче Христос е на 24.12. а Св.Йоан апостол евангелист е на 07.01.?

22 декември (или 21 декември) се е празнувал от келтите като Албан Артуан(**Светлината** на Артур), Зачатие/Прераждане/Вдъхновение.

Слънцето на този ден сякаш ни напуска, но след това идва новото раждане на светлината. Денят започва да нараства. Този древен празник се е прелял в християнската традиция за Коледа и раждането на Спасителя.

Според мен, има пълна аналогия между слънчево-календарния цикъл, религиозните идентификации с имена и личности, и с Масонското учение след осъвременяването му. Трябва само да се фокусираме върху липсващото звено.

Преди зазоряване е най-тъмно, нали? Така е и с годината. Така е и с посвещаването.

На **21.12.** всъщност е най-късия ден в Северното полукълбо. Слънцето в някои негови части вече е „умряло“, него го няма на хоризонта. Но въпреки това, от 24.12., денят започва да нараства с по едно просено зрънце, или иначе казано- Новия бог, Младия бог се Ражда...

Той всъщност, ще победи тъмнината на **21.03.**, когато Слънцето, или Младия бог, с енергията и светлината си, ще е равностоен на отстъпващата тъмнина...

На **21.06.**, Слънцето, или Бог, вече е в най-добрата си форма, в разцвета на силите си- денят е най-дългия ден през годината, ноща е най-късата такава за Сев. полукълбо, а в някои негови части Слънцето не залязва. Светлината е победила тъмнината. Но, дали е така? Защото от 23.09., денят започва да намалява с по едно просено зрънце...

На **21.09.**, Слънцето вече е отстъпило позиции, Денят е равен на Ноща, Светлината е равна на Тъмнината. Но, реално, от този ден, Слънцето, Божеството, реално стартира посредната си четвърт от своя цикъл. В тази последна четвърт то всъщност символично умира... за да възкръсне отново. **И началната, както и крайната точка за това е 21.12.**

И къде е връзката с масонството, ще попита някой?

Според мен, налице е следната символична верига, характеризираща трите степени на С.М.:

На **21.12.**, търсеция посвещаване е в **Стаята за размисъл**. Тъмно е. Тече изпитанието на Земята.

След преминаването на всички изпитания и стъпки, На търсеция се сваля превръзката и той се посвещава в **1 Степен - Чирак**. Той, както и Земята, вижда Светлината, която се увеличава всеки миг, с всеки ден.

До 21.03., посветения Чирак, както и Слънцето, трупа сили, знания, и достига точката на равновесие- Светлината е равна на тъмнината, Деня е равен на Ноща. Чиракът се посвещава във **2ра степен-Калфа**. Въоръжен с нови знания, изкуства и науки, е готов, както и Слънцето, да продължи пътешествието си. Енергията на Слънцето и Вътрешната енергия на Калфата кипят, усилват се и се стремят към своя максимум. Достигат го.

На **21.06.**, Слънцето, както и Калфата, са достигнали своята най-висока точка на външна енергичност и на външна проява на енергията. На този ден Светлината, Денят са най-силни! Но, това ли е Хармонията и баланса? Това ли е съвършения градеж от кубични камъни с изгладени ръбове?

На **21.09.** Слънцето и Калфата разбират, че това не е така. Тяхното пътуване навлиза в последната си четвърт от един повтарящ се, хармоничен, балансиран, космически цикъл. Отново Денят е равен на Ноща, но от този ден, Слънцето, Светлината, а и още нещо- земното, тленното, недуховното, започват символично да умират, постепенно, ден по ден...

До 21.12. Между 21.12. и 24.12. се затваря кръга на редуването на Светлината и Тъмнината, на Профанското и Духовното, на Деня и Ноща...

Между 21.12. и 24.12. Символично, Калфата, получава посвещение в 3та степен-Майстор, и като майстор, постига знанието, че Светлината е вечна, хармонията и енергийния баланс са вечни, че Знанието е Вечно. Но, всичко това се редува като стъпки по черно-белия под.

Може би, той постига основите на знанието, че:

1. Св. Йоан Кръстител, като предтеча и вестител обявява идването и силата на Божия син/или Слънцето/ или Енергията на ВАВ/,
2. Св. Йоан Кръстител, подготвя почвата за идването на Божия син, кръщава го, тоест отключва енергийните му канали и центрове, предава му езотеричното знание.
3. Божия Син, Христос, усвоява това, а и други древни знания, и в следствие, предава знанието като Светлина, като Слово-Логос единствено на Св. Йоан апостол евангелист. Според преданията, той предава това знание на Йоанитите, а от тях то е стигнало до сегашния свят.
4. Важно е да се отбележи, че според Западната езотерична традиция, Св. Йоан Богослов, е честван на 23 и на 27 декември, също съвпадат приблизително със Зимното слънцестоене.

От 22 декември денят започва да расте (говоря за северното полукълбо). Това в древността е станало символ за **раждане на нещо ново. Новото Слънце, Божия син** и др.. Първоначално хората са се кланяли на физическото Слънце. Но постепенно хората започват отдават почитта си към нещо по-висше от физическата светлина, а именно към Вътрешното Слънце, Вътрешната Светлина във всеки от нас, или към Христос, към Бог, като ВАВ.

А как изглеждат нещата от историческо-религиозна гледна точка?

В Евангелието на Йоан се казва: "В началото беше Словото. И Словото беше у Бога. И Бог беше Словото." А в началото на старозаветното "Битие" (почитано и от евреите, и от християните и от мюсюлманите), където се описва сътворението на света, се казва: "И рече Бог: да бъде светлина! И биде светлина." Това в

символен смисъл е началото на Сътворението. Божието Слово става Светлина в началото.

Според Евангелие от Лука: "Казвам ви: Между родените от жена няма по-голям от Иоана; обаче, по-малкият в Божието царство е по-голям от него."

Според една реч на кавалера Рамзи, основателят на стария и приет шотландски ритуал, той казва: "...нашият орден (масонството) е тясно свързан с рицарите на Свети Йоан Йерусалимски. От тогава нашите ложи носят името на Свети Йоан."

Господстващото мнение е, че синьото масонство е свързано преди всичко с Йоан Кръстител и Йоан Богослов. Първата връзка, която откриваме, е в символичното значение на синия цвят. В изследването си "Histoire et theorie du symbolisme avant et après 1e christianisme" (История и теория на символиката преди и след християнството) абат Обер през 1870г. в Париж пояснява, че символиката познава три сини цвята: "единият произлиза от червеното, другият от бялото, а третият е в унисон с бялото", което отговаря на синьото, червеното, черното и бялото масонство.

Трите разновидности на синьото са свързани и с трите степени на тройното християнско кръщение, защото

"...Свети Йоан кръщава във водата (която е синя) за да предизвика покаяние; това е подготовка за кръщението чрез Светия дух и огън, което Исус Христос ще даде ". Затова сините ложи представляват първите стъпала в смирение и изоставяне на профанския свят към извършването по-късно обновление чрез огъня (Игнис -Агнец). Към символиката на цветовете естествено се прибавя и символиката на Свети Йоан. В Откровението Йоан получава от ангела тръстика, подобна на жезъл, със заповед да измери храма, без външния двор, оставен от Господ на езичниците, които във външната тъма трябва да тъпчат в продължение на три години и половина. По подобие на това в езотеричния храм, ложата на Свети Йоан, профаните са допускани само след тригодишно чиракуване при приемането им за калфи —единственият чин в старото масонство.

Числото на Свети Йоан е седем.

Йоан Кръстител е изобразен в църквата "Свети Йоан от Латран" в Рим, заобиколен от седем елена — символ на седемте дара на Светия дух, получавани с кръщението. Откровението на Свети Йоан Богослов е отправено до седемте църкви, които са в Асия и е от Исус и от седемте духа, които са пред неговия престол. За да бъде осветена нова ложа е необходимо това да е поискано най-малко от девет братя, **от които седем майстори. Не се закрива ложа, ако седем майстори се противопоставят. Седем и повече години е една друга важна отправка....**

В Християнството са признати седем тайнства:

1. Кръщение
2. Миропомазание
3. Покаяние – изповед
4. Причащение (евхаристия)
5. Венчание (брак)
6. Свещенство (хиротония)
7. Елеосвещение (маслосвет)

Празниците на "двамата Свети Йоановци" - Св. Йоан Кръстител (24 юни - Еньовден) и Св. Йоан Богослов, чийто ден според Западната традиция е 27 декември, също съвпадат приблизително с Лятното и Зимното слънцестоене.

Тези два религиозно-астрономически празника са най-важни и за масоните. Те са стълбовете поддържащи от двете страни годишния кръговрат. Както двамата Йоановци - кръстителят и евангелистът - маркират началото и края на земния път на Исус Христос.

Завърших, Братя!